

JURISPRUDENTIENIEUWSBRIEF • BESTUURSRECHT

Landelijk Bureau Vakinhoud rechtspraak, team bestuursrecht

Externe email redactieJnB@rechtspraak.nl

Telefoon 088 361 1020

Citeertitels JnB 2026

Inhoud

In deze Jurisprudentienieuwsbrief Bestuursrecht vindt u de volgende onderwerpen:

Algemeen bestuursrecht	2
Omgevingsrecht	4
Waterwet	4
Mijnbouwwet	4
Bijstand	7
Sociale zekerheid overig	8
Vreemdelingenrecht	9
Richtlijnen en verordeningen	9
Vreemdelingenbewaring	10

De Jurisprudentienieuwsbrief Bestuursrecht (JnB) komt – uitgezonderd in vakantieperiodes – elke week uit en bevat een selectie van de meest actuele en belangrijkste bestuursrechtelijke jurisprudentie. De uitspraken worden per (deel) rechtsgebied aangeboden. Door in de inhoudsopgave op het onderwerp van voorkeur te klikken komt u direct bij de uitspraken op het desbetreffende rechtsgebied. De essentie van de uitspraak wordt beknopt weergegeven in koptekst en samenvatting. De link onder de uitspraak leidt door naar de volledige tekst van de uitspraak.

Algemeen bestuursrecht

JnB 2026, 776

MK ABRS, 22-07-2026, [ECLI:NL:RVS:2026:4305](#)

minister van Economische Zaken en Klimaat, nu: de staatssecretaris van Klimaat en Groene Groei.

Awb 1:2

Mijnbouwwet 18 lid 3

BELANGHEBBENDE. MIJNBOUWWET. Verlenging opsporingsvergunning. I.c. heeft de rechtbank terecht geoordeeld dat de minister de bezwaren van [Utrecht en anderen], [Zuid-Holland] en [de stichting] ten onrechte niet-ontvankelijk heeft verklaard. Het rechtsgevolg van het primaire besluit is dat Vermilion voor een verlengde periode, met uitsluiting van ieder ander, het recht krijgt om koolwaterstoffen op te sporen. Voor het daadwerkelijk boren van een opsporingsput en voor de winning van koolwaterstoffen is nadere besluitvorming vereist. Dat nadere besluitvorming nodig is, staat echter niet noodzakelijkerwijs in de weg aan het aannemen van belanghebbendheid. Overwogen wordt dat het besluit naar zijn strekking niet alleen is gericht op het vergaren van kennis over de aanwezigheid van koolwaterstoffen. Het vergaren van die kennis heeft als doel de opsporing en winning van die koolwaterstoffen mogelijk te maken. Omdat de opsporing en winning van koolwaterstoffen feitelijke gevolgen heeft die de belangen van [Utrecht en anderen], [Zuid-Holland] en [de stichting] kunnen raken, worden zij ook door het primaire besluit rechtstreeks in hun belangen geraakt en hebben zij hiermee een actueel belang.

Zie ook de samenvatting van deze uitspraak onder het kopje “Omgevingsrecht overig”.

JnB 2026, 777

ABRS, 22-07-2026, [ECLI:NL:RVS:2026:4271](#)

college van bestuur van het ROC Mondriaan (het CvB).

Awb 1:3 lid 1, 9.1 lid 1, 9:12

Wet educatie en beroepsonderwijs (Web) 7.5.2

BEVOEGDHEID. BESLUIT. PROCESKOSTEN. Klachtprocedure. I.c. is de brief van 25-08-2025 uitsluitend aan te merken als een klacht in de zin van artikel 9.1, eerste lid, van de Awb en artikel 7.5.2 van de Web. De overname van het advies van de bezwaren- en klachtencommissie door het CvB in de beslissing van 09-12-2025 is een inkennisstelling in de zin van artikel 9:12, eerste lid, van de Awb en bevat geen besluit in de zin van artikel 1:3, eerste lid, van de Awb. Verwijzing naar uitspraak ABRS, 27-10-2021, [ECLI:NL:RVS:2021:2397](#). Dit betekent dat de beslissing van 09-12-2025 op grond van artikel 9:3 van de Awb uitdrukkelijk uitgezonderd is van mogelijkheden tot beroep en is de Afdeling onbevoegd kennis te nemen van het beroep. Dat het CvB door een administratieve fout een rechtsmiddelenclausule heeft opgenomen waarin wordt verwezen naar de beroepsmogelijkheid bij de Afdeling, maakt dit niet anders. Volgens vaste rechtspraak van de Afdeling is voor het bepalen van het besluitkarakter het al dan niet opnemen van een rechtsmiddelenclausule niet van doorslaggevende betekenis. Wel wordt door deze onjuiste mededeling aanleiding gezien voor een proceskostenveroordeling ten laste van het CvB.

JnB 2026, 778

MK ABRS, 22-07-2026, [ECLI:NL:RVS:2026:4288](#)

college van burgemeester en wethouders van Amstelveen.

Awb 3:10 lid 1, 8:72 lid 4 aanhef en onder a

VOORBEREIDINGSPROCEDURE. I.c. richt het hoger beroep van appellanten zich tegen rechtsoverweging 18 onder het kopje ‘Hoe nu verder?’ van de uitspraak van de rechtbank. De rechtbank bepaalt daarin dat het college niet opnieuw toepassing hoeft te geven aan afdeling 3.4 van de Awb. De uniforme openbare voorbereidingsprocedure (uov) is in dit geval niet wettelijk voorgeschreven. Artikel 8:72, vierde lid, aanhef en onder a, van de Awb, waarnaar de rechtbank heeft verwezen, ziet daarom niet op deze situatie. Het college heeft toepassing gegeven aan artikel 3:10, eerste lid, van de Awb en er zelf voor gekozen ten aanzien van de oorspronkelijke besluitvorming de uov te volgen. Dit betekent niet dat als dat besluit wordt vernietigd en het college een nieuw besluit moet nemen, het gehouden is om ook het nieuwe besluit met toepassing van de uov te nemen. Het staat het college vrij om de nieuwe besluitvorming zonder uov te doen. Het college heeft het nieuwe besluit ook voorbereid zonder toepassing van de procedure in afdeling 3.4 van de Awb.

JnB 2026, 779

ABRS, 22-07-2026, [ECLI:NL:RVS:2026:4270](#)

college van burgemeester en wethouders van De Wolden.

Awb

PROCESBELANG. Weigering tijdelijke omgevingsvergunning huisvesting arbeidsmigranten. I.c. wordt de vraag of appellante nog belang heeft bij de behandeling van haar hoger beroep beoordeeld naar de stand van zaken ten tijde van deze uitspraak. Tegen de achtergrond van de op zitting toegelichte geschillen over de beëindiging van de huurovereenkomst en de erfpachtovereenkomst en de daarmee gestelde samenhangende kosten, kan op voorhand niet worden uitgesloten dat appellante belang heeft bij een inhoudelijk oordeel over de rechtmatigheid van de weigering van de tijdelijke omgevingsvergunning. Verwijzing naar uitspraak ABRS, 09-07-2025, [ECLI:NL:RVS:2025:3103](#) (r.o. 2.2). Daarom zal worden overgegaan tot een inhoudelijk beoordeling van de gronden in hoger beroep. Geoordeeld wordt dat het college zich redelijkerwijs op het standpunt heeft mogen stellen dat het huisvesten van arbeidsmigranten nu niet (meer) wenselijk is.

JnB 2026, 780

ABRS, 22-07-2026, [ECLI:NL:RVS:2026:4297](#)

minister van Sociale Zaken en Werkgelegenheid.

Awb 8:41

GRIFFIERECHT. I.c. heeft appellante aanvankelijk geweigerd het resterende griffierecht te betalen, omdat de rechtbank in eerste instantie een lager griffierecht had geheven en zij meent dat ze op de juistheid van dit bericht mocht afgaan. Dat de rechtbank een fout heeft gemaakt, ontslaat appellante evenwel niet van de verplichting om het overeenkomstig artikel 8:41 van de Awb verschuldigde griffierecht te betalen. De rechtbank mag een onjuiste nota herstellen en heeft terecht van appellante verlangd dat zij het gehele bedrag zou betalen voordat zij zou overgaan tot een inhoudelijke behandeling van het beroep. De rechtbank heeft appellante ruimschoots in de gelegenheid gesteld om het resterende griffierecht te betalen. Door dit welbewust niet tijdig te doen, heeft appellante het risico aanvaard dat de rechtbank haar beroep niet-ontvankelijk zou verklaren, wat ook is gebeurd.

[Naar inhoudsopgave](#)

Omgevingsrecht

Waterwet

Jurisprudentie Waterwet:

- MK ABRS, 22-07-2026, [ECLI:NL:RVS:2026:4273](#);

- MK Rechtbank Midden-Nederland, 26-06-2025, [ECLI:NL:RBMNE:2026:3757](#).

[Naar inhoudsopgave](#)

Mijnbouwwet

JnB 2026, 781

MK ABRS, 22-07-2026, [ECLI:NL:RVS:2026:4305](#)

minister van Economische Zaken en Klimaat, nu: de staatssecretaris van Klimaat en Groene Groei.

Mijnbouwwet 18 lid 3

Algemene wet bestuursrecht 1:2

MIJNBOUWWET. Verlenging opsporingsvergunning. BELANGHEBBENDE. I.c. heeft de rechtbank terecht geoordeeld dat de minister de bezwaren van [Utrecht en anderen], [Zuid-Holland] en [de stichting] ten onrechte niet-ontvankelijk heeft verklaard. Het rechtsgevolg van het primaire besluit is dat Vermilion voor een verlengde periode, met uitsluiting van ieder ander, het recht krijgt om koolwaterstoffen op te sporen. Voor het daadwerkelijk boren van een opsporingsput en voor de winning van koolwaterstoffen is nadere besluitvorming vereist. Dat nadere besluitvorming nodig is, staat echter niet noodzakelijkerwijs in de weg aan het aannemen van belanghebbendheid. Omdat de opsporing en winning van koolwaterstoffen feitelijke gevolgen heeft die de belangen van [Utrecht en anderen], [Zuid-Holland] en [de

stichting] kunnen raken, worden zij ook door het besluit rechtstreeks in hun belangen geraakt en hebben zij hiermee een actueel belang.

BEVOEGDHEID. Geoordeeld wordt dat de minister het primaire besluit terecht heeft herroepen en de aanvraag om verlenging van de geldigheidsduur van de opsporingsvergunning terecht alsnog heeft afgewezen. Voor ontgrondingenvergunningen is eerder overwogen dat een vervallen vergunning niet kan worden verlengd. Verwijzing naar uitspraak ABRS, 24-05-2017, [ECLI:NL:RVS:2017:1336](#) (r.o. 3.2). In het stelsel van de Mijnbouwwet wordt geen aanleiding gezien om te oordelen dat dit anders is voor een vervallen opsporingsvergunning.

Besluit waarbij de minister de geldigheidsduur van de opsporingsvergunning van 25 april 2007 voor het gebied Utrecht heeft verlengd tot en met 31 december 2025. [...]

Belanghebbendheid

2. Vermilion betoogt dat de rechtbank ten onrechte heeft geoordeeld dat Utrecht en anderen, Zuid-Holland en de stichting belanghebbenden zijn. [...]

Vermilion voert verder aan dat Utrecht en anderen, Zuid-Holland en de stichting ook niet rechtstreeks in hun belangen worden geraakt via een toekomstig besluit dat nodig is om daadwerkelijk aardgas (of andere koolwaterstoffen) te kunnen winnen. [...]

2.3. Vermilion heeft op zichzelf terecht aangevoerd dat uit het toetsingskader voor de verlenging van de geldigheidsduur van een opsporingsvergunning niet kan worden afgeleid dat de belangen van Utrecht en anderen, Zuid-Holland en de stichting rechtstreeks zijn betrokken bij het besluit van 15 maart 2021. Voor de vraag of iemand belanghebbende is bij een besluit moet namelijk worden vastgesteld of hij door dat specifieke besluit rechtstreeks in zijn belangen wordt geraakt. Dat betekent dat moet worden beoordeeld of Utrecht en anderen, Zuid-Holland en de stichting door het besluit van 15 maart 2021 rechtstreeks in hun belangen worden geraakt.

2.4. Zoals de rechtbank terecht heeft geoordeeld is de ruimtelijke ordening van het grondgebied van een gemeente dan wel een provincie een mede aan het college van burgemeester en wethouders dan wel het college van gedeputeerde staten van die gemeente of provincie toevertrouwd belang in de zin van artikel 1:2, tweede lid, van de Awb. Dit volgt onder meer uit artikel 2.4, eerste lid, van de Wet algemene bepalingen omgevingsrecht (Wabo), gelezen in verbinding met artikel 2.12, eerste lid, aanhef en onder a, onder 3°, van de Wabo, zoals die artikelen golden ten tijde van het besluit van 15 maart 2021. Vergelijk de uitspraak van de Afdeling van 30 augustus 2017 ([ECLI:NL:RVS:2017:2331](#)), onder 4.2.

Voor het college van gedeputeerde staten geldt dat ook de natuurbescherming in zijn provincie een mede aan hem toevertrouwd belang is, gelet op artikel 2.7 van de Wet natuurbescherming, zoals dat gold ten tijde van het besluit van 15 maart 2021. Ook is hem het belang van drinkwaterwinning toevertrouwd. Op grond van de Wet bodembescherming en de Wet Milieubeheer, zoals die golden ten tijde van het besluit van 15 maart 2021, is het college namelijk verantwoordelijk voor de bescherming van de bronnen waaruit water wordt gewonnen voor de drinkwatervoorziening. Voor de stichting geldt dat uit haar statutaire doelstellingen en de feitelijke werkzaamheden blijkt dat het voorkomen van gaswinning onder Woerden een belang is dat de stichting in het bijzonder behartigt zoals bedoeld in artikel 1:2, derde lid, van de Awb.

2.5. De rechtbank heeft verder terecht overwogen dat genoemde belangen ook een rol spelen bij de beslissing over de verlenging van een opsporingsvergunning. De vraag resteert of de belangen van Utrecht en anderen, Zuid-Holland en de stichting ook rechtstreeks bij het besluit van 15 maart 2021

zijn betrokken. Met andere woorden: of zij een voldoende objectief en actueel, eigen en persoonlijk belang hebben dat rechtstreeks daarbij betrokken is.

2.6. Het rechtsgevolg van het besluit van 15 maart 2021 is dat Vermilion voor een verlengde periode, met uitsluiting van ieder ander, het recht krijgt om koolwaterstoffen op te sporen. Voor het daadwerkelijk boren van een opsporingsput en voor de winning van koolwaterstoffen is nadere besluitvorming vereist. Dat betekent dat het besluit van 15 maart 2021 op zichzelf genomen geen feitelijke gevolgen heeft voor Utrecht en anderen, Zuid-Holland en de stichting.

Dat nadere besluitvorming nodig is, staat echter niet noodzakelijkerwijs in de weg aan het aannemen van belanghebbendheid. Als regel geldt dat bezwaar en beroep tegen een eerder besluit uit de besluitvormingsketen mogelijk moet zijn wanneer zo'n besluit naar zijn strekking leidt tot de mogelijkheid dat iemand door het nadere besluit in zijn belang zal worden geraakt. Anders dan Vermilion betoogt, geldt deze regel niet alleen voor natuurlijke personen en rechtspersonen, maar ook voor bestuursorganen.

2.7. De Afdeling overweegt dat het besluit van 15 maart 2021 naar zijn strekking niet alleen is gericht op het vergaren van kennis over de aanwezigheid van koolwaterstoffen. Het vergaren van die kennis heeft als doel de opsporing en winning van die koolwaterstoffen mogelijk te maken. Omdat de opsporing en winning van koolwaterstoffen feitelijke gevolgen heeft die de belangen van Utrecht en anderen, Zuid-Holland en de stichting kunnen raken, worden zij ook door het besluit van 15 maart 2021 rechtstreeks in hun belangen geraakt.

Anders dan Vermilion betoogt, hebben Utrecht en anderen, Zuid-Holland en de stichting hiermee een actueel belang. De enkele omstandigheid dat nadere besluitvorming nog moet plaatsvinden, maakt dat niet anders. Utrecht en anderen, Zuid-Holland en de stichting zijn daarom belanghebbenden bij het besluit van 15 maart 2021. De rechtbank heeft dus terecht geoordeeld dat de minister de bezwaren van Utrecht en anderen, Zuid-Holland en de stichting ten onrechte niet-ontvankelijk heeft verklaard. Wel heeft de rechtbank dat gedeeltelijk op verkeerde gronden gedaan, maar dat leidt niet tot vernietiging van de uitspraken.

Het betoog slaagt niet. [...]

Het besluit van 1 december 2022

8. Bij besluit van 1 december 2022 heeft de minister ter uitvoering van de uitspraak van de rechtbank opnieuw op de bezwaren besloten. Dit besluit wordt, gelet op artikel 6:24 van de Awb gelezen in samenhang met artikel 6:19, eerste lid, van de Awb, van rechtswege geacht onderwerp te zijn van dit geding. [...]

9. Vermilion betoogt dat de minister ten onrechte de aanvraag heeft afgewezen. [...]

9.1. Gelet op artikel 4 van de opsporingsvergunning voor het gebied 'Utrecht', zoals die luidde ten tijde van het besluit van 15 maart 2021, gold de opsporingsvergunning tot 24 november 2018. Dat betekent dat de geldigheidsduur van de vergunning was verlopen ten tijde van het besluit van 15 maart 2021.

Voor ontgrondingsvergunningen heeft de Afdeling eerder overwogen dat een vervallen vergunning niet kan worden verlengd. Zie de uitspraak van de Afdeling van 24 mei 2017

([ECLI:NL:RVS:2017:1336](#)), onder 3.2. De Afdeling ziet in het stelsel van de Mijnbouwwet geen aanleiding om te oordelen dat dit anders is voor een vervallen opsporingsvergunning. Ook in de formulering van artikel 4 van de opsporingsvergunning ziet de Afdeling geen aanleiding om in dit geval te oordelen dat de minister, ondanks het verlopen van de geldigheidsduur van de vergunning, nog de bevoegdheid had om die geldigheidsduur te verlengen. De Afdeling merkt nog het volgende op. Voor zover er al een verschil zou zijn tussen het verlopen en het vervallen van een vergunning,

staat vast dat de geldigheidsduur van de opsporingsvergunning verlopen is en kan deze niet verlengd worden. Of de vergunning ook vervallen is, is daarom niet relevant.

Omdat de minister ten tijde van het besluit van 15 maart 2021 niet langer bevoegd was om de opsporingsvergunning te verlengen, kon de minister niet toekomen aan een belangenafweging. Dat betekent dat de minister ook niet op grond van het evenredigheidsbeginsel de vergunning kon verlengen. De minister heeft het besluit van 15 maart 2021 terecht herroepen en de aanvraag van Vermilion om verlenging van de geldigheidsduur van de opsporingsvergunning terecht alsnog afgewezen.

Het betoog slaagt niet. [...]

Zie ook de samenvatting van deze uitspraak onder het kopje “Algemeen bestuursrecht”.

[Naar inhoudsopgave](#)

Bijstand

JnB 2026, 782

CRvB, 07-07-2026, [ECLI:NL:CRVB:2026:880](#)

college van burgemeester en wethouders van Zaanstad.

Participatiewet (PW) 19a

Wet maatregelen Wet werk en bijstand en enkele andere wetten (Wet maatregelen)

PARTICIPATIEWET. KOSTENDELERSNORM. COMMERCIËLE RELATIE. Hoewel indexering van de huurprijs geen wettelijk vereiste is, kan voor de beoordeling van het commerciële karakter van de relatie tussen appellant en Y in het kader van de PW wel van belang zijn of de huurprijs jaarlijks wordt geïndexeerd.

Appellant maakt, al dan niet samen met Y, ook gebruik van de woonkamer, terwijl dit gebruik niet in de huurovereenkomst is geregeld. Verder blijkt uit de verklaringen dat de wijze waarop appellant en Y met elkaar omgingen niet past in een commerciële relatie. Uit deze verklaringen kan niet worden afgeleid, zoals appellant stelt, dat dit alles zo sporadisch voorkwam dat er geen betekenis aan toe komt. Van een zuiver commerciële relatie – zoals de wetgever die voor ogen heeft gestaan – tussen appellant en Y was in de te beoordelen periode geen sprake. De herziening van de bijstand naar de kostendelersnorm blijft in stand. Aangevallen uitspraak bevestigd.

[Naar inhoudsopgave](#)

Sociale zekerheid overig

JnB 2026, 783

MK CRvB, 16-07-2026, [ECLI:NL:CRVB:2026:949](#)

college van burgemeester en wethouders van West Betuwe.

Wet maatschappelijke ondersteuning (Wmo 2015) 2.3.5 lid 3

WMO 2015. MAATWERKVOORZIENING. DUOFIETS. Appellante kan, gebruik makend van de voor haar beschikbare mogelijkheden, in redelijke mate participeren. Het college heeft zich op het standpunt kunnen stellen dat appellante de beperkingen in de participatie op eigen kracht, met hulp van haar vader en familieleden, voldoende kan verminderen. Het college heeft de aanvraag van appellante om een maatwerkvoorziening dan ook terecht afgewezen.

4.2. Appellante heeft aangevoerd dat een duofiets noodzakelijk is als vervoersmiddel omdat zij daarmee naar de voor haar relevante bestemmingen vervoerd kan worden. Deze beroepsgrond slaagt niet. Uit het onderzoek van het college is gebleken dat appellante zich lopend kan verplaatsen en over lange afstanden door haar familie vervoerd wordt met de auto. Appellante heeft niet aannemelijk gemaakt dat zij de voor haar relevante bestemmingen in onvoldoende mate kan bereiken. Dat appellante niet lopend of met de auto alle door haar gewenste bestemmingen zou kunnen bereiken, maakt niet dat het college gehouden is aan haar een maatwerkvoorziening in de vorm van een duofiets te verstrekken. Appellante kan namelijk, gebruik makend van de voor haar beschikbare mogelijkheden, in redelijke mate participeren.[...]

4.3. Appellante heeft verder aangevoerd dat zij met een duofiets met haar vader, familieleden of zorgverleners een recreatieve fietstocht in het bos kan maken en op die manier kan participeren.

4.3.1. Het college heeft zich op het standpunt gesteld dat belemmeringen bij activiteiten die primair recreatief of ontspanningsgericht zijn buiten de Wmo 2015 vallen. Deze opvatting miskent de betekenis van artikel 2.3.5, derde lid, van de Wmo 2015. Uit deze bepaling vloeit voort dat, in geval van in die bepaling genoemde beperkingen en onder de daar vermelde voorwaarden, het college een maatwerkvoorziening verstrekt waarmee een passende bijdrage wordt geleverd aan de zelfredzaamheid en participatie van de cliënt. Criterium is dus niet het al of niet aanwezig zijn van een recreatieve doelstelling, maar de mate waarin een voorziening een passende bijdrage vormt aan de zelfredzaamheid en participatie van de betrokkene.

4.3.2. Uit het dossier blijkt dat appellante ook zonder duofiets in redelijke mate kan participeren, bijvoorbeeld door middel van familiebezoek, een wandeling in de natuur of op de dagbesteding. De stelling dat appellante slechts 40 tot 50 meter kan lopen is niet onderbouwd. Uit het ondersteuningsplan blijkt juist dat appellante graag buiten wandelt. Dat appellante, anders dan tijdens een wandeling, op een duofiets niet plotseling en agressief zou (kunnen) reageren op drukke of voor haar onverwachtse situaties is evenmin aannemelijk gemaakt. Dit betekent dat het college zich op het standpunt heeft kunnen stellen dat appellante de beperkingen in de participatie op eigen kracht, met hulp van haar vader en familieleden, voldoende kan verminderen. Het college heeft de aanvraag van appellante om een maatwerkvoorziening dan ook terecht afgewezen.

[Naar inhoudsopgave](#)

Vreemdelingenrecht

Richtlijnen en verordeningen

JnB 2026, 784

MK ABRS, 17-07-2026, [ECLI:NL:RVS:2026:4169](#)

minister van Asiel en Migratie.

Verordening (EU) Nr. 604/2013

DUBLINVERORDENING. Opvolgende asielaanvraag. Minister mocht voor betrokkenen van het interstatelijk vertrouwensbeginsel voor België uitgaan.

5. De minister betoogt terecht dat de rechtbank niet heeft onderkend dat op grond van het AIDA-rapport niet de conclusie kan worden getrokken dat gezinnen met minderjarige kinderen met een opvolgende asielaanvraag structureel geen toegang krijgen tot de opvangvoorzieningen in België. Uit het rapport volgt dat Fedasil, de instantie die verantwoordelijk is voor de opvang, op grond van Belgische wetgeving de toegang tot opvang bij opvolgende aanvragen kan weigeren totdat is beslist of de asielaanvraag ontvankelijk is. Deze beslissing moet binnen tien werkdagen worden genomen. In het rapport staat dat dit in overeenstemming is met artikel 20, eerste lid, aanhef en onder c, van de Opvangrichtlijn. De minister wijst terecht op de uitspraak van de Afdeling van 13 maart 2024, [ECLI:NL:RVS:2024:1050](#), onder 6.1, waarin zij heeft overwogen dat de omstandigheid dat de Belgische autoriteiten geen opvang verlenen aan asielzoekers die een opvolgende aanvraag indienen, voordat die aanvraag ontvankelijk is verklaard, onvoldoende is om aan te nemen dat een vreemdeling na overdracht een reëel risico loopt om in een toestand van zeer verregaande materiële deprivatie terecht te komen. Daarbij heeft zij onder andere betrokken dat dit in lijn is met de Opvangrichtlijn en dat het mogelijk is om over de toegang tot opvang te klagen bij de Belgische autoriteiten.

5.1. De minister komt terecht op tegen het oordeel van de rechtbank dat betrokkenen in België geen toegang hebben tot een effectief rechtsmiddel. De Afdeling heeft in haar uitspraak van 23 juli 2025, [ECLI:NL:RVS:2025:3305](#), overwogen dat asielzoekers in België geen toegang hebben tot effectieve rechtsbescherming van hun recht op opvang. Uit de in deze zaak overgelegde stukken blijkt echter dat dit niet geldt voor asielzoekers met een opvolgende asielaanvraag. De minister stelt terecht dat uit het AIDA-rapport blijkt dat klagen over de weigering van opvang na het indienen van een opvolgende asielaanvraag wel tot resultaten heeft geleid. In het rapport staat dat hierover gerechtelijke procedures en procedures bij de Belgische ombudsman zijn gevoerd, waarna de verzoekers alsnog opvang hebben gekregen.

5.2. Gelet op het voorgaande klaagt de minister terecht over het oordeel van de rechtbank dat hij niet deugdelijk heeft gemotiveerd dat hij voor betrokkenen van het interstatelijk vertrouwensbeginsel voor België mocht uitgaan.

[Naar inhoudsopgave](#)

Vreemdelingenbewaring

JnB 2026, 785

MK ABRS, 17-07-2026, [ECLI:NL:RVS:2026:4184](#)

minister van Asiel en Migratie.

Vw 2000 6 lid 3

VREEMDELINGENBEWARING. De minister klaagt in de enige grief terecht over het oordeel van de rechtbank dat in het geval van betrokkene de geringste aanwijzing bestaat dat zij mogelijk het slachtoffer is geworden van mensenhandel. Dat betrokkene tijdens het gehoor bij aankomst in Nederland op 11 februari 2026 heeft verklaard dat zij bij haar reis naar Nederland is geholpen door een Zuid-Afrikaanse predikant en dat zij hem niet heeft betaald voor deze reis, is op zichzelf niet voldoende om te concluderen dat betrokkene mogelijk het slachtoffer is van mensenhandel. Anders dan de rechtbank heeft overwogen, volgt uit de verklaring van betrokkene evenmin de geringste aanwijzing dat zij slachtoffer is geworden van mensenhandel. Uit haar verklaring volgt namelijk geen concrete aanwijzing dat sprake was van uitbuiting voor gewin door de genoemde predikant en dat een tegenprestatie was overeengekomen of is geëist voor het regelen van de reis of dat de predikant alsnog een tegenprestatie in enigerlei vorm van haar verlangt.

JnB 2026, 786

Rechtbank Den Haag, zittingsplaats Amsterdam, 17-07-2026, [ECLI:NL:RBDHA:2026:19756](#)

minister van Asiel en Migratie.

Vw 2000 6 lid 3

Verordening (EU) 2024/1348 42 lid 1, 45 lid 1

Richtlijn (EU 2024/1346) 10

VREEMDELINGENBEWARING. GRENSETENTIE. De rechtbank constateert dat de onrechtmatigheid verweven zit in de wijze waarop de minister de toetsing van aan de buitengrens ingediende asielverzoeken vorm geeft. Dit vertaalt zich op vier vlakken. Allereerst trekt de minister een grotere verantwoordelijkheid naar zich toe wat betreft het bewaken van de buitengrens dan het unierecht voorschrijft ten aanzien van mensen die aan de buitengrens een asielwens kenbaar maken. Ten tweede legt de minister een niet door het unierecht voorgeschreven automatische koppeling tussen het grensbewakingsbelang enerzijds en het opleggen van grensdetentie anderzijds. Ten derde, daarmee verbonden, sluit de minister ten onrechte categorisch de mogelijkheid van het opleggen van een lichter middel uit. Tot slot betreft de minister ten onrechte standaard niet alle relevante feiten en omstandigheden bij zijn oordeel of het evenredig is om grensdetentie op te leggen. Beroep gegrond.

Zie in dit verband ook de uitspraken van de rechtbank Den Haag, zittingsplaats Amsterdam van 17-06-2026, [ECLI:NL:RBDHA:2026:19757](#) en [ECLI:NL:RBDHA:2026:19758](#).

[Naar inhoudsopgave](#)